

Sygn. akt II Ca 489/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO A. L.

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim w postępowaniu uproszczonym na posiedzeniu niejawnym

na sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko A. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 kwietnia 2015 sygn. akt I C 2360/14 Cupr

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 489/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. oddalił powództwo o zapłatę kwoty 417,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 187,21 od dnia 23 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz kwoty 230,08 zł od dnia 30 września 2014r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż powód nie przedstawił jakiegokolwiek umowy, która byłaby dowodem na istnienie między nim a pozwanym stosunku prawnego w zakresie dostarczania energii elektrycznej. W ocenie Sądu faktura VAT opiewająca na kwotę 417,29 zł, prognoza zużycia i przedsądowe wezwanie do zapłaty nie są wystarczające do uwzględnienia powództwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód, podnosząc zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 §1 kpc, art. 339 § 2 i art. 230 kpc oraz 232 kpc w zw. z art. 6 kc.

Ponadto zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 60 kc w zw. z art. 76 kc poprzez ich niezastosowanie.

Apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Do apelacji załączył kopię protokołu zdawczo odbiorczego poświadczoną za zgodność z oryginałem na okoliczność istnienia łączącego go stosunku prawnego z pozwanym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odnosi skutek w postaci uchylenia zaskarżonego wyroku zaocznego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. z powodu zasadności wskazanych w niej uchybień

procesowych, które miały wpływ na jego treść, a który to wyrok – w świetle załączonych do tejże apelacji dokumentów – zapadł bez rozpoznania istoty sprawy po nietrafnym uznaniu przez Sąd, iż powód nie wykazał zasadności roszczenia.

Zasadą jest, że w przypadku zaistnienia przewidzianych w art. 339 § 1 kpc. przesłanek do wydania wyroku zaocznego Sąd – zgodnie z § 2 art. 339 kpc. – przyjmuje w takim wypadku za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Należy zwrócić uwagę, że w powołanym wyżej przepisie nie ma mowy o dowodach, lecz o twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Nie sposób też nie zauważyć, że zgodnie z powołanym wyżej przepisem Sąd ma prawo nie uznać za prawdziwe twierdzeń powoda, o których tu mowa, ale wyjątkowo – tj. w sytuacji, gdy budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa i w takim przypadku trudno odmówić powodowi możliwości wykazania dowodami swych twierdzeń, czemu posłużyć mogły przywołane w apelacji przepisy procesowe. Stwierdzić należy, że nie chodzi o wątpliwości w ogóle lecz o wątpliwości, które mają postać kwalifikowaną.

Domniemanie zgodności twierdzeń faktycznych powoda z prawdziwym stanem rzeczy ma szczególny charakter, bowiem bezczynność pozwanego jest tu, w pewnym sensie, przyznaniem okoliczności przytoczonych w pozwie.

Fakty przyznane w procesie nie wymagają dowodu tylko wtedy, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (art. 229 k.p.c.).

Wobec wykazania istnienia zakwestionowanego przez Sąd Rejonowy stosunku prawnego łączącego strony zachodzi konieczność oceny zasadności żądania pozwu, czego Sąd ten nie uczynił, a co równoznaczne jest z nierozpoznaniem istoty sprawy pod kątem właściwych przepisów prawa materialnego, skutkującym uchynieniem przez Sąd II instancji zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do jej ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania za instancję odwoławczą na podstawie art. 502 ze zn.12 kpc w zw. z art. 386 § 4 kpc i art. 108 § 2 kpc.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Rejonowy dokona merytorycznej oceny żądania pozwu, mając przy tym na względzie wskazania zawarte w § 2 art.339 kpc. o ile uzna, że zachodzą przewidziane w art. 339 § 1 kpc warunki do wydania wyroku zaocznego.

Nie przesądzając zatem o trafności rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku, należało orzec jak w sentencji (art. 386§4 kpc)